De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 18 — 1 MEI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

BLOEMEN IN DE MEI

Hoe de kastanjebomen

In het Bos van de Zeven Dennen was iedereen in rep en roer. De kaboutertjes sjouwden met paddestoeltafels en elfenbankjes en de elfjes stoften de varenbladeren met boterbloemblaadjes af. Vogeltjes vlogen af en aan om de eikels glimmend op te poetsen en de vlugge eekhoorntjes zochten dennenappels bijeen voor het fornuis van kok Smul. Zelfs de anders wat luie, dikke zwarte torren waren aan het werk gezet. Zij moesten de afgewaaide takjes van de paadjes verwijderen.

Morgen was het een bijzondere dag in het Bos van de Zeven Dennen. Want dan werd de bruiloft gevierd van elfje Goudhaar met prins Libel. De hele dag tot 's avonds laat zou er feest worden gevierd en iedereen mocht zoveel snoepen als hij zelf wilde! Smul stond met zijn hoge koksmuts op zijn hoofd voor het fornuis en zag rood van inspanning en warmte. Hij had nog heel wat te koken en te bakken. Heerlijke pasteien met roomsaus, die zouden worden opgediend op een bruin beukeblad; soepjes van de allerfijnste sterrekers met gehakte paddestoelen en ook zorgde hij voor limonade van rozebottelsap.

Dat zou dus een fijne dag worden en... dat werd het ook. Goudhaar was zo gelukkig met haar prins en iedereen juichte van harte het bruidspaar toe. Witte, gele, oranje en bruine vlinders vormden de erehaag en 't klokgelui van de sneeuwklokjes en lelietjes-derdalen galmde over het ganse bos.

Op de open plek met het zachte groene mos, onder de zeven dennen, maakten kabouters en elfjes een walsje en elkeen had plezier en was gelukkig.

Maar het allermooiste van het feest ging nog komen. Als de zon zou zijn ondergegaan, werden de kaarsjes in de lampions, die in de bomen hingen, ontstoken. En zelfs kok Smul, die het nog steeds zo druk had, zei: „Dan doof ik het vuur in mijn fornuis en ga er ook bijzitten. De taartjes voor vanavond staan klaar onder een groot varenblad, waar het lekker koel is. Anders zouden de horentjes van frambozenmarsepein te zacht worden!"

Eindelijk ging de zon schuil achter een grote wolk om te gaan slapen en allen wachtten nu op het ogenblik, dat de kaarsjes werden aangestoken. Een vlinder vloog met een stokje, waarop een vuurvliegje zat, naar boven om het vliegje met zijn lichtje de kaarsjes te laten aansteken. Daar opende hij al de eerste lampion. Maar.... hij ontdekte, dat die leeg was. Zeker in de haast vergeten hier een kaarsje in te doen, dacht de vlinder en hij vloog naar de tweede ballon. Maar... ook hier zat geen kaarsje in.

„Wat betekent dat toch?" mompelde de vlinder en vloog opnieuw naar een andere lampion. Intussen zaten de bruiloftsgasten verbaasd omhoog te kijken. „Waarom steek je de kaarsjes niet aan? Ben je het vuurvliegje soms verloren?" riep een kabouter. En de arme vlinder werd verschrikkelijk zenuwachtig. Want telkens als hij een lampion opende, was die leeg. Intussen werd het heel donker, zodat de kabouters en de elfjes elkander bijna niet meer konden zien. En Goudhaar zuchtte: „En juist vanavond komt de maan maar voor de helft te voorschijn. Wat zou er toch met die lampions zijn gebeurd? Nu valt ons mooie avondfeest nog in het water ook!"

Daar kwam ineens de kabouter, die de lampions had opgehangen, te voorschijn en friemelde zenuwachtig aan zijn baard. „Neem me niet kwalijk," stotterde hij, „maar.... ik.... ikke.... ik bedenk daar plotseling tot mijn grote schrik, dat ik.... helemaal vergeten ben kaarsjes te kopen."

Dat was een grote teleurstelling. Goudhaar begon zelfs zachtjes te snikken. „Nu gaat iedereen natuurlijk naar huis. Je kunt in het donker toch geen feest vieren." En kok Smul riep boos uit: „Wat een domoor van een kabouter. Wie ver-

Bloemen in de Mei.

De Meimaand is gekomen,
De Meimaand is in 't land,
Kom, kinderen, doe de boeken
En 't speelgoed aan de kant,
We gaan nu naar de bossen
En naar de groene wei
Om volop te genieten
Van lente en van Mei.
We brengen duizend bloemen
Voor moeder mee terug
En ook voor paps natuurlijk,
Kom, kom, we gaan maar vlug!

En boven op de bergen
Daar jodelen wij luid,
De echo zal weerkaatsen,
Ook de echo juicht het uit!
We plukken edelweisjes
En rennen dan naar huis!
Want mams wacht ongeduldig
Met rijen vaasjes thuis.

kaarsjes kregen

Een sprookje door Medy Dona

geet er nou zo iets! En nu blijf ik zitten met mijn marsepeinhorentjes en mijn notebollen met slagroom. Daar had ik nog wel zo extra mijn best op gedaan."

Zo was het feest dus al vroeg afgelopen en de gasten begonnen aanstalten te maken om naar huis te gaan. Maar daar verscheen plotseling de elfenkoningin en zei: „Nee hoor, er hoeft niemand naar huis toe. Het feest kan tóch doorgaan zonder die kaarsen in de lampions. Zien jullie die mooie hoge kastanjeboom? En zien jullie ook, dat daar allemaal groene stengels met dikke knopjes aan zitten? Nu, let dan maar eens goed op, ik zwaai met mijn toverstokje..."

Iedereen keek vol spanning naar de kastanjeboom. Ja, warempel, er zaten inderdaad allemaal stengels tussen de bladeren en aan die stengels zat het vol kleine, groene knopjes.

En toen gebeurde er iets wonderbaarlijks. Want nadat de elfenkoningin met haar toverstokje had gezwaaid, gingen al die groene knopjes open en kwamen er witte en roze bloesembloempjes uit. En die waren zo blank en zo rein, dat ze een zacht licht uitstraalden.

„O! Wat mooi!" riepen de elfjes en de kabouters verrukt uit. Zo iets hadden ze nog nooit gezien. En nu kon het feest ook doorgaan, want er was licht genoeg. En iedereen danste onder de zeven dennen en kok Smul kon tevreden zijn, want er bleef niet één notebol met slagroom over.

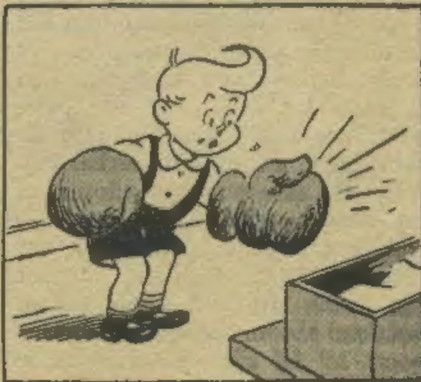
Omdat de elfenkoningin de bloesems in de kastanjebomen zo mooi vond, dacht ze: „Zo zal ik het elk jaar in het voorjaar doen. Want ook de mensenkinderen zullen die kaarsjes in de kastanjebomen wel heel erg mooi vinden."

En sindsdien komen er nu elk jaar „kaarsjes" in de kastanjebomen.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Van een zingende grapjas

....*zijn ronde, helgele oogjes half dichtgeknepen (links koolmees; rechts vink).*

en kleine kabaalmakers

Pietje, pietje, pietje. Wie-wiet, wie-wiet!" Wie is die vrolijke fluiter daar in de berken? Nu schijnt het alsof hij een erwtenfluitje bespeelt en dan horen we tot onze verbazing het gekakel van kippen, dat na enige tijd overgaat in een enigszins krampachtig hanengekraai. Voorzichtig stappen we voort in de richting van het geluid. Kijk! Daar in het topje! Hoog opgericht zit daar de gedaante van een vogel. De verrekijker, die we op hem richten, onthult ons zijn kleed, dat op de rug matbruin van kleur is en op borst en buik gelig wit, waar enige rijen donkere spikkels op afsteken. Hoor, hij zingt weer! Herken je dat gemiesper? Mezenzang, ja. Je merkt wel, dat die zanglijster een eerste klas nabootser is. Geen enkel geluid in het bos is veilig voor hem. Een voorliefde heeft hij ook voor de luidruchtige kreten van de steltlopers, zoals het schelle, „te-piet, te-piet" van de scholekster en het melodieuze gejoel der wulpen. Het meest kenmerkend voor zijn lied is echter het volle, fluitende „wie-wiet, wie-wiet". Daar kun je de zanglijster altijd aan herkennen. Kijk! De zanger is moegefloten, of hij heeft trek gekregen. Met forse sprongen hipt hij rond op het grasveld. Telkens houdt hij met een schok stil, zijn kopje schuin houdend als om te luisteren. Ineens boort hij fel zijn snaveltje in de grasmat. Dan trekt de lijster uit alle macht aan een worm, die hij in de grond gevangen heeft. Langzaam wordt de aardbewoner langer en langer en plots valt de lijster met een schok achterover. Maar de worm heeft hij. Vlot verdwijnt de buit naar zijn maag. Spoedig huppelt de zanger weer vrolijk over het gras. Nu en dan staat hij stil en keert luisterend zijn pittige kopje naar de grond. Hoort hij daar niet de begeerde kruiper rottende plantendelen omlaag werken? Met grote nauwkeurigheid bepaalt de lijster de plaats en plots pikt hij toe. Die heeft hij weer te pakken.

Maar kom, we moeten verder. Al sinds enige tijd maakt een ander gevleugeld zangertje zijn aanwezigheid bekend. En als we goed luisteren, horen we die zelfde zangstrophe van verschillende kanten. Ineens is het erg dichtbij; de zang davert in het rond. Daar! Daar zit de zanger. Rose borst, grijze schedel en witte en gele veertjes op zijn vleugel. Een boekvink! Het is opmerkelijk, dat zijn zang geheel anders is dan die van de lijster. Deze laatste was namelijk vol afwisseling, steeds iets nieuws: geen twee lijsters hebben volkomen hetzelfde te vertellen. De vink bezigt daarentegen een enkele dreun: de beroemde vinkenslag. Onderling verschillen de vinken wel eens; de een heeft een iets andere slag dan de ander. Wanneer iemand vroeger een boekvink ontdekte, die volgens zijn smaak een bijzonder goede slag had, was het diertje al gauw zijn vrijheid kwijt. In het domein van die vinkeman, zette zo'n vogelaar dan een steenuiltje op een tak of paal. Een kettinkje aan zijn poot verhinderde het wegvliegen. Misschien heb je er wel eens van gehoord, dat de zangvogels zo'n hekel hebben aan uilen en bij zo'n dagslaper een lawaaiig opstootje plegen te vormen. Daar ging men naar te werk. Rondom het uiltje bevestigde men twijgjes, die ingesmeerd waren met vogellijm, een sterke kleefstof, die men verkreeg uit de bessen van de zeldzame plant van die naam.

Al gauw is het uiltje ontdekt door de pientere oogjes van mees of vink. Het wordt een kabaal van jewelste. Van alle kanten komen de boze vogeltjes aanvliegen en zetten zich neer op de twijgjes rondom de rustverstoorder. Het uiltje wacht gelaten de gebeurtenissen af, zijn helgele, ronde oogjes half toegeknepen. De mezen schelden en rettetten, de vink schettert en pinkerdepinkt. Maar ach, de lijm kleeft aan hun veren en vlerkjes en loskomen kunnen ze niet meer. Op die manier zijn vroeger veel zangertjes gevangen en in enge kooitjes opgesloten, waar ze wel móésten zingen. Gelukkig is aan dat bedrijf tegenwoordig zo goed als een einde gekomen. Want welke zwerver in het zware, geheimzinnige beukenbos, waar de morgendauw nog omspookt, luistert niet veel liever hoe de blijde, vrije vinken elkaar pogen te overtreffen met reine, vreugdevolle slag?

P. D.

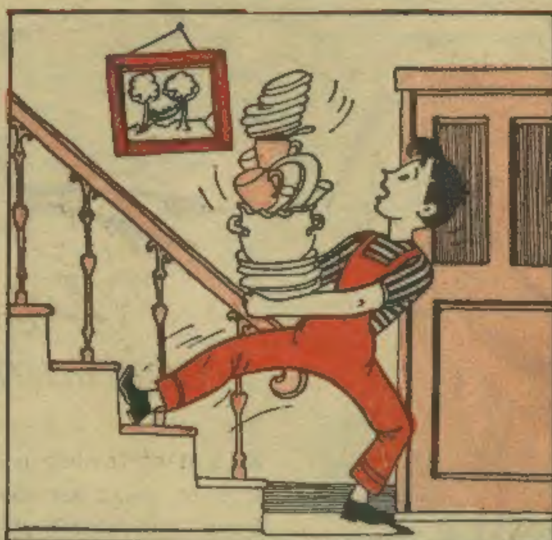

....*trekt de lijster uit alle macht.*

Simpie Kannalles

25. Toen Siempie onder de teil vandaan was gekrabbeld, drééf hij en sloeg de damp van hem af. In een soort waas gehuld trachtte hij de toestand te overzien, maar dat lukte niet en daarom deed hij maar wat hem het eerste inviel. Hij legde de broden op het stoepje voor de keuken te drogen. Toen deed hij de aardappelen in een pan en legde hij op de aardappelen een paar bloemkolen. „Aardappelen moeten een uur koken en bloemkool, geloof ik, ook," mompelde hij, „Dat is samen twee uur. Ik hoef er voorlopig dus niet naar om te kijken en ik heb de tijd om nu eindelijk die afwas eens af te handelen. Hè, ik wou, dat ik niet zo dampte."

26. Het hete water was weg en daarom besloot Siempie de vuile vaat naar de badkamer te brengen omdat daar een heetwaterkraan boven de badkuip was. Hij was echter zo verstandig, eerst thuis andere kleren aan te trekken, zodat hij niet het hele huis vuil zou maken. Zodra hij dat had gedaan bracht hij zijn plan ten uitvoer. Hij droeg hoge stapels borden en kopjes en schaaltjes en nog meer van die dingen naar de badkamer, waar hij ze allemaal in de grote kuip legde. Hij liep wel vijfmaal heen en weer en het wonderlijke was, dat hij helemaal niets brak. Dat gaf hem weer een overmaat van zelfvertrouwen.

27. „Eens kijken, hoe krijg ik dat nu allemaal zo vlug mogelijk schoon?" vroeg Siempie zich af. „Ja, natuurlijk, ik weet het!" Hij draaide de heetwaterkraan open, haalde een bezem en begon toen af te wassen op een manier die jullie moeders zou hebben doen rillen van ontzetting. „Met elke haal van die bezem maak ik minstens vijf borden tegelijk schoon!" juichte Siempie, maar toen hij het water weg had laten lopen en zag dat de helft van het vaatwerk was gebroken, juichte hij niet meer. Nee, toen haalde hij een tube lijm en was hij twee uur bezig om de stukken weer aan elkaar te plakken!

28. Toen Siempie eindelijk met lijmen klaar was, bekeek hij zijn werk met voldoening. „Ik mag dan fouten maken," mompelde hij, „maar ik herstel ze in ieder geval op meesterlijke wijze. 't Is alleen jammer dat ik lijm in mijn haar heb gekregen en dat ik er die in weken niet uitkrijg." Met die woorden pakte Siempie een stapel borden die hij zonder er één te breken naar beneden droeg. Omdat hij zijn handen niet vrij had, schopte hij de keukendeur open en.... op hetzelfde moment werd hij half bedwelmd en verblind door een enorme rookwolk. Hij zag niets meer en kon alleen wanhopige pogingen doen om de stapel borden in evenwicht te houden.

Wordt vervolgd

Zeg, ooievaar....!

Zeg, ooievaar, je kwam dit jaar
Zo laat op 't oude nest!
Egypte, waar het zonlicht brandt,
Beviel jou zeker best.

Je woning immers heeft geen dak
Bij felle winterkou;
En 't bleef hier guur tot einde Maart,
Maar, hoe wist jij dat nou?

We zagen jou pas half April
Bij ons teruggekeerd.
Je had de weg naar d'eigen haard
Gelukkig niet verleerd.

Je klepperde van pure pret,
Toen 't nest was opgeknapt
En toen je vrouw door d'open deur
Weer binnen kwam gestapt.

De veldmuis dribbelt haastig weg,
Als zij je vliegen ziet.
En waarschuwt haar familie vlug
Voor onheil en verdriet.

De kikker staakt zijn vreemd gezang,
Als hij jou bij de sloot
Op wacht ziet staan en zegt het rond:
„Pas op! Daar loert de dood!"

Maar alle mensen waren blij,
Toen jij weer bij ons kwam,
Want ieder wist, dat nu pas goed
De lente 'n aanvang nam.

C. v. Bovenkerk

Koffie

Een koffieboon is, voordat ze wordt „gebrand" en verhandeld, een zaad van een grote bes. Die bes groeit aan de koffieboom, die een rechte stengel heeft van 2.40 m tot 3.60 m. De bladeren van die boom lijken veel op die van de laurierboom. De bloesem is wit, zit op korte steeltjes en heeft veel weg van jasmijn. De bes zelf is rood, bijna zo groot als een kers en die bes bevat twee harde, ovale pitten ter grootte van

DE ALLEDAAGSE DINGEN

een erwt. Dat is dus het wiegje van onze koffieboon. Door het branden worden die pitten donkerbruin of zwart. Wie naar Brazilië gaat, ruikt reeds tweehonderd kilometer vanaf Sao Paolo midden op zee de koffiegeur.

Het gebruik van koffie als drank was al lang in Arabië bekend. Daar wordt het gebruik toegeschreven aan Megaleddin, moefti van Aden, die de plant in Perzië had leren kennen en de koffie als geneesmiddel gebruikte toen hij naar zijn land terugkeerde.

Het duurde tot 1554, voordat de koffie openlijk in Istanboel werd verkocht.

Wanneer de koffie naar West-Europa is gekomen, valt niet met zekerheid te zeggen. De Venetianen zijn vermoedelijk de eersten geweest, die ze aanvoerden. Een brief van een zekere Peter de la Valle van het jaar 1615 handelt over diens plan om koffie naar Italië over te brengen en spreekt over een „in zijn land onbekend artikel". Dertig jaar later brachten enige zakenlui, die uit Istanboel naar Marseille terugkeerden, een kleine voorraad koffie mee en tevens de nodige vaten om koffie te bereiden. Maar eerst na 1671 werd het eerste huis in Marseille geopend om de bereide drank te verkopen.

Het is ook bijna zeker dat alle

in Amerika geplante en gekweekte koffieboomsoorten afstammen van één enkele plant, die eerst in het jaar 1714 door het bestuur van Amsterdam aan Lodewijk XIV, koning van Frankrijk, werd aangeboden. Deze plant werd te Marly toevertrouwd aan de zorgen van de beroemde Jussieu — plantkundige uit Lyon — en het was eerst enkele jaren later, dat planten naar Suriname, Cayenne en Martinique werden overgebracht. De koffieteelt verspreidde zich zeer snel over de eilanden, want reeds in 1732 was men op Jamaïca genoodzaakt verschillende wetsbepalingen betreffende aanplant en verkoop uit te vaardigen.

DITJES en DATJES

Wil je beide handen vrij hebben en toch je zaklamp gebruiken (bedoeld is het kleine, ronde model), doe het dan op de hier afgebeelde manier. Met de knijper kun je de lamp in elke gewenste stand zetten.

Ook voor het drogen en ophangen van afdrukken of van negatieven bewijst de knijper goede diensten. Maak twee diepe, schuine inkepingen in de benen van de knijper, maar zo dat de draad er flink in klemt.

ONZE WONDERE WERELD

DE BEMANNING VAN DE VIERMASTER LAURA ANNIE BARNES BESTOND UITSLUITEND UIT LEDEN VAN EEN EN DEZELFDE FAMILIE.

DE TORSO-ROTS, EEN NATUURLIJKE STEENVORMING, ERGENS IN CANADA

DE GROTE PARADIJSVOGEL UIT NIEUW-GUINEA IS NOG FAMILIE VAN DE KRAAIEN.

EKSTERS MAKEN IN AUSTRALIË SOMS HUN NESTEN TUSSEN TELEFOONDRADEN EN GEBRUIKEN STUKJES METAAL. DAT GEEFT HERHAALDELIJK KORTSLUITING EN OM DIT TE VERMIJDEN HANGT MEN NETNESTJES ONDER DE DRADEN.

BLAUWE VOSSEN IN HET NOORDEN GEDIJEN NIET IN GEVANGENSCHAP. ZE WORDEN IN HET WILD GEFOKT OP EILANDEN IN ALASKA EN LATER GEVANGEN.

KIT KARSON en de WA

BEECHER SCHOOT OP KARSON, DOCH HIJ MISTE...

KARSON VING HET WAPEN OP EN SMEET HET MET GROTE KRACHT TERUG TEGEN BEECHER AAN!

PENSMOKKELAARS

EN ZO EINDIGDEN DE GEMENE PRACTIJKEN VAN BEECHER. HIJ HAD DE ROODHUIDEN TEGEN DE BLANKEN OPGEZET OM TEGEN VEEL GOUD WAPENS AAN HEN TE KUNNEN VERKOPEN! TOEN BEECHER VEROORDEELD WAS, RIEP KOLONEL DUNN DE STAMHOOFDEN BIJ ELKAAR OM DE VREDESPIJP TE ROKEN EN HET ZAG ER NAAR UIT, DAT IN DE ZOETWATERVALLEI EINDELIJK VREDE ZOU HEERSEN!

Een gelukkige inval

door Iris

Ja, soms, zo 's Zondags zou ik best een sigaartje lusten. Maar ja, wat wil je, die dingen zijn nu eenmaal prijzig en dus koop ik ze maar niet."

Deze woorden speelden Ton Meering al enkele dagen door het hoofd. Hij had ze zijn vader horen zeggen, en omdat die over een week jarig was, had hij ze goed in zijn oren geknoopt. Hij was namelijk van plan zijn vader op zijn verjaardag een kistje sigaren te geven, waar hij ongetwijfeld dolblij mee zou zijn. De enige moeilijkheid was, dat een kistje sigaren, zoals Ton er zijn vader een wilde geven, zes gulden kostte en dat is voor een jongen van twaalf een heel bedrag.

Ton liep al dagen te verzinnen, hoe hij die zes gulden zou kunnen verdienen en hij had al van alles aangepakt. Hij had voor bijna alle buren uit de straat boodschappen gedaan, maar de meeste buren dachten, dat hij dit voor zijn pleizier deed en gaven hem helemaal geen beloning. Enkele anderen meenden hem een pleizier te doen met koekjes en maar heel weinig buren hadden hem een paar centen gegeven. Hij had een hele vrije middag bij een hoge brug gestaan en alle mensen met handkarren helpen duwen, maar dit had niet meer dan dertien centen opgebracht. Bij alle kennissen van zijn ouders had hij gevraagd, of hij schoenen mocht poetsen, maar de meesten hadden gezegd, dat alle schoenen al glommen als spiegels en slechts twee hadden hem laten poetsen en hadden hem vijf centen gegeven. Andere karweitjes hadden nog negentien centen opgeleverd en met zijn zakgeld mee bezat Ton nu precies een gulden. Een gulden... het was pas het zesde deel van het bedrag, dat hij nodig had en over twee dagen was vader jarig!

Op de middag, dat dit verhaal begint, liep Ton al piekerend op de Lijndersgracht in de richting van het spoorwegviaduct. „Ik zou kruidenier Jansen natuurlijk kunnen aanbieden boodschappen voor hem rond te brengen," overdacht hij. „Maar Jansen is ontzettend gierig en ik heb grote kans, dat hij mij met een zakje drop afscheept en daar heb ik niets aan. Maar ja, wat moet ik anders? Ik moest het toch maar doen en..."

Op dat ogenblik werd zijn gedachtengang onderbroken door een doffe bons. Hij schrok op en om zich heen kijkend, zag hij alle mensen in de richting van het viaduct staren en sommigen van hen verhaastten hun schreden. Meteen was Ton zijn eigen moeilijkheden vergeten. Er was wat aan de hand. Daar moest hij bij zijn. Als een haas schoot hij er vandoor en zijn rennende benen kwamen pas weer tot stilstand bij het viaduct, waar zich inmiddels al een kleine menigte had verzameld. Ton wrong zich tussen een paar mensen door en kon toen zien wat er aan de hand was.

Tussen het viaduct en de weg zat een reusachtige vrachtwagen klem! Er stond een bord bij het viaduct, dat aangaf, dat alleen wagens met een hoogte van minder dan vier meter onder het viaduct door konden, maar de chauffeur van de vrachtwagen had dat blijkbaar niet gezien of hij had zich in de hoogte van zijn eigen auto vergist. In ieder geval was zijn wagen net een paar centimeters te hoog om onder het viaduct door te kunnen en omdat de chauffeur toch was doorgereden, zat zijn auto nu muurvast. Hij kon geen streep meer vooruit, maar het ergste was, dat hij blijkbaar ook niet meer achteruit kon. De chauffeur was uit de cabine geklommen en stond opgewonden met een agent te praten.

„U zult hier toch zo snel mogelijk weg moeten," zei de agent.

„Ja, dat zou ik best willen," zei de chauffeur, „maar hoe? Ik heb al van alles geprobeerd, maar mijn wagen gaat vooruit noch achteruit, hoe hard ik de motor ook laat draaien."

„Dan zult u toch op een andere manier raad moeten schaffen," zei de agent ongeduldig. „U houdt het verkeer op." En inderdaad, achter de grote vrachtwagen stond al een behoorlijk lange rij andere auto's en sommige ongeduldige bestuurders toeterden zo hard zij konden. Ook aan de andere kant van het viaduct stonden toeterende auto's en het was een hels kabaal.

„Ja, maar hoe?" vroeg de chauffeur en hij maakte een wanhopig gebaar.

De agent besloot nu zelf maar in te grijpen. „Kom, mensen," riep hij tegen de toeschouwers, „allemaal een handje helpen, dan krijgen wij hem er wel uit."

Hijzelf gaf het voorbeeld en weldra probeerden zeker dertig mensen de wagen onder het viaduct uit te trekken, terwijl de chauffeur de motor op volle kracht achteruit liet draaien. Het baatte echter niets. De wagen zat onwrikbaar vast.

Na vijf minuten werd deze poging opgegeven.

Toen de mensen de wagen weer hadden losgelaten, wrong Ton zich naar voren en riep: „Hé, agent, ik heb een idee." Maar de agent schonk hem geen aandacht.

„Er zal een tractor aan te pas moeten komen," zei iemand uit het publiek.

„Juist," riep de agent verheugd. „Dat is de oplossing. We zullen een tractor laten komen, chauffeur."

„En wie moet dat betalen?" vroeg de chauffeur."

„Jij natuurlijk," was het antwoord van de agent. „Tenslotte heb jij die wagen vastgereden."

„Ik denk er niet over. Dat zou mij waarschijnlijk zo iets van vijfentwintig gulden kosten."

„En ik denk er niet over om zo maar het verkeer te laten ophouden! Je moet de gevolgen van je stommiteit maar dragen."

„Hé, agent," riep Ton op dat moment weer. „Ik heb een idee."

„Wat zeg je?" vroeg de agent, zich naar hem omdraaiend.

„Ik weet hoe je die wagen onder het viaduct uit kan krijgen," zei Ton kalmpjes.

„Zeker zo'n wijsneus als jij," meende de agent. „Wou jij het nu heus beter weten dan grote mensen? Loop heen, jongen." En hij draaide zich weer om.

„Hé, wacht eens even," zei de chauffeur die zich aan elke stro-

halm vastklampte. „Het zou de eerste keer niet wezen, dat een kind handiger is dan grote mensen."

„Ik heb met die jongen niks te maken," zei de agent. „Ik ga een tractor bestellen en jij draait voor de kosten op."

Maar de chauffeur had niet eens naar hem geluisterd. „Vertel op, jò," zei hij tegen Ton. „Als het je lukt die wagen zonder tractor onder het viaduct vandaan te halen, krijg je van mij een behoorlijke fooi."

„Hoeveel?" vroeg Ton, die aan de vijf gulden dacht, die hij voor zijn vaders verjaardag nodig had.

„Een rijksdaalder," bood de chauffeur gul.

„Vijf gulden," zei Ton.

„Ach man, sta daar toch niet te kletsen," zei de agent woedend tegen de chauffeur. „Je houdt de zaak alleen maar op. Schiet op, jongen, scheer je weg!"

Op een of andere manier scheen de chauffeur het echter plotseling vast in zijn hoofd te hebben gezet, dat Ton inderdaad een oplossing voor de moeilijkheid had gevonden en hij zei tegen de agent: „Als die jongen ons werkelijk uit de brand helpt, betaal jij dan ook een rijksdaalder?"

„Ik kan gerust „ja" zeggen," lachte de agent. „Hoe kan zo'n peuter het nu beter weten dan wij allemaal?"

„Goed, afgesproken," zei de chauffeur. „Vooruit, jongen, vertel op!"

„Het is heel eenvoudig," zei Ton. „Uw wagen is maar één of twee centimeter te hoog om onder het viaduct door te kunnen, nietwaar?"

„Ja," zei de agent ongeduldig. „Dat wisten we al, anders was hij ook nooit vast komen te zitten. Weet je nog wat anders?"

„Ja," zei Ton vriendelijk grijnzend. „Ik weet ook hoe je het dak van de wagen een paar centimeter naar onderen kunt krijgen."

„Hoe dan?"

„Door de banden half leeg te laten lopen."

„Wat?!" kreet de agent en op hetzelfde ogenblik juichte de chauffeur: „Ja, natuurlijk! Dat is de oplossing. Het is doodeenvoudig, maar je moet er maar opkomen. Jongen, je bent een kei van een vent! Kom, mensen, als jullie nu nog even helpen, is het zo gebeurd."

Er waren bereidwillige handen genoeg om de chauffeur te helpen. Zij draaiden de ventielen van alle banden los en lieten net zo lang lucht ontsnappen totdat de banden half leeg waren. De wagen zakte daardoor wel vier centimeter en iedereen kon duidelijk zien, dat de bovenkant van de wagen toen niet meer tegen het viaduct drukte. De chauffeur sprong in zijn cabine en daar reed de zware vrachtauto achteruit, onder het viaduct vandaan. De mensen hieven een hoeraatje aan en twee sterke kerels tilden Ton op hun schouders, zodat iedereen hem kon zien.

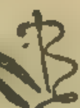
„Zo, en nu krijg jij je beloning nog," riep de chauffeur tegen Ton, nadat hij zijn wagen langs de stoeprand had gezet. Hij pakte zijn portefeuille uit zijn zak en haalde er een rijksdaalder uit. „Alsjeblieft," zei hij, „en ik zeg er bij, dat ik iemand nog maar zelden zo graag een rijksdaalder heb betaald."

„En hier is mijn aandeel in je beloning," zei de agent, Ton een rijksdaalder in zijn hand duwend. „Het spijt me, dat ik daarstraks niet erg aardig tegen je was, maar ik wist werkelijk geen raad en ik kon echt niet vermoeden, dat jij slimmer dan wij allemaal zou zijn. Je hebt dit verkeersprobleem werkelijk schitterend opgelost. Ik denk, dat jij het nog eens ver zult schoppen."

„Fijn, dank u wel," zei Ton, en, nagestaard door de lachende mensen, ging hij er vandoor om het kistje sigaren voor zijn vader te gaan kopen.

„Wou jij het nu heus beter weten dan grote mensen?...."

De kleine knutselaar

Een kabouter als borduurpatroon

Dit borduurpatroon kun je voor allerlei doeleinden gebruiken.

De kabouter alleen staat bizonder leuk op het bovenstuk van zusjes schortje of van broertjes speelpakje.

Het gehele patroon staat mooi op de overslag van een pyjama-opbergzak.

Het kleurenschema is als volgt:

Muts, jasje, kaars, kaarsvetdruppels, paddestoel en het mondje: *rood*.

Kroon, kraag, stralenkrans en noppen op de paddestoel: *geel*.

Haar, baard en wenkbrauwen: *donkergrijs*.

Gezicht en handen: *lichtbruin of rose*.

Broek: *donkerbruin*.

Schoenen: *lichtbruin*.

Oog: *lichtblauw*.

Buitenste rand, schaaltje, gras en het bloemsteeltje: *groen*.

Pitten: *zwart*.

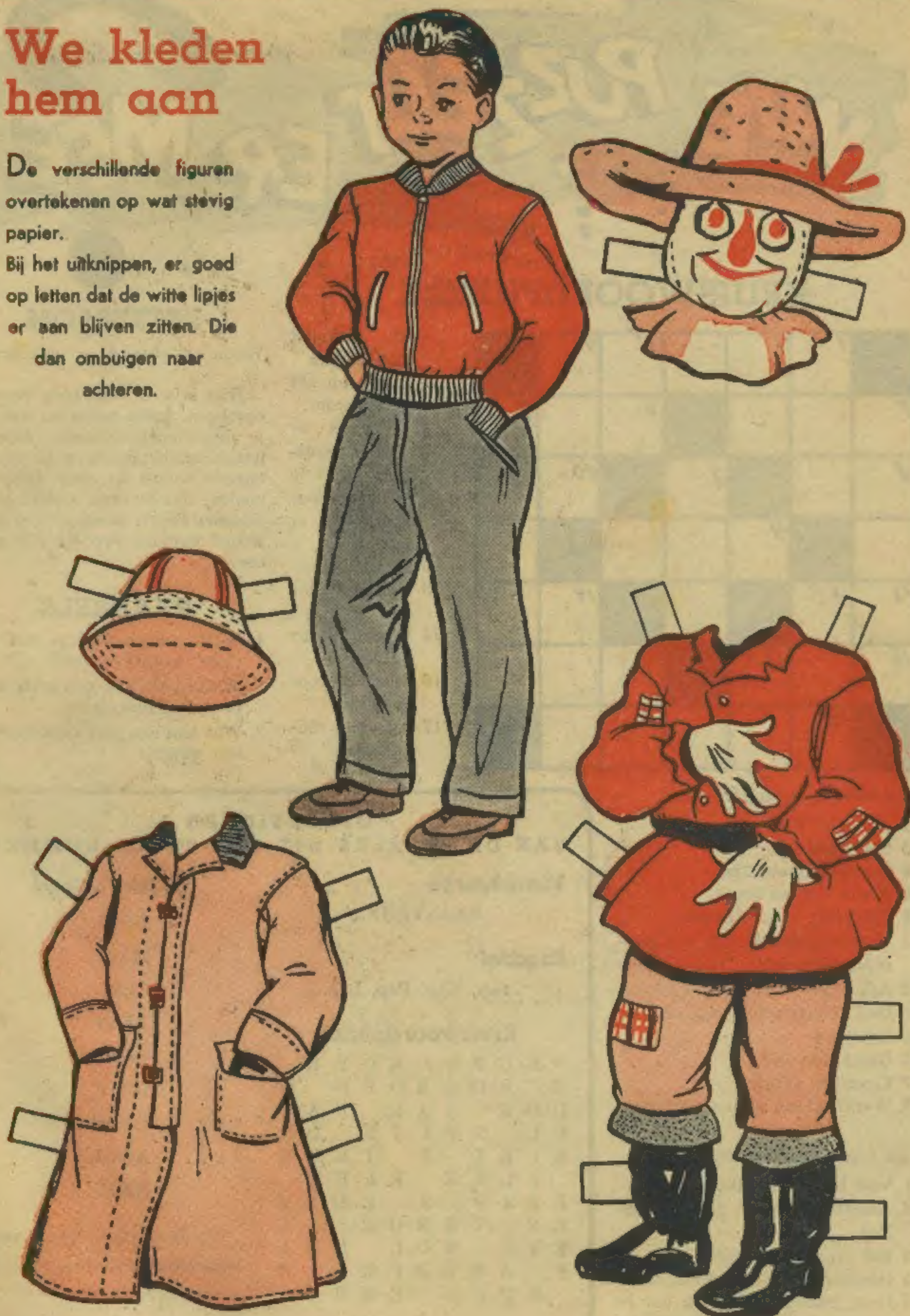
Vlammetjes: *oranje*.

Bloemen: *rose, lila, blauw, geel en oranje*.

Het patroon kan in steelsteek geborduurd worden.

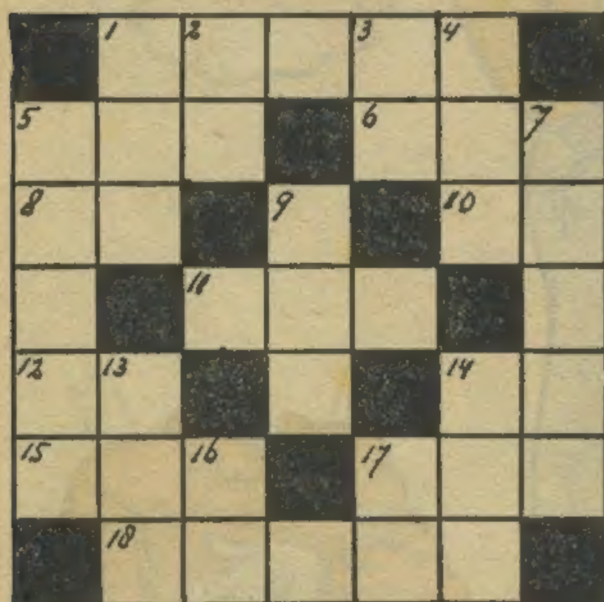
We kleden hem aan

De verschillende figuren overtekenen op wat stevig papier.
Bij het uitknippen, er goed op letten dat de witte lipjes er aan blijven zitten. Die dan ombuigen naar achteren.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Adellijke titel
5 Speelgoed
6 Ogenblik of eventjes
8 Naam van een boom
10 Afkorting voor Antonia
11 Wees voorzichtig, dat je je hiermee niet snijdt
12 Afkorting voor: en dergelijke. Ook afkorting jongensnaam
14 Bijwoord
15 Glanzende verf
17 Eigenlijk: rijtoer
18 Wordt uit een wapen geschoten.

Van boven naar beneden:

1 Veel bomen bij elkaar
2 Afkorting voor Amsterdams Peil
3 Het broertje van Sien
4 Hiermee wordt vis gevangen
5 Dun, puntig staafje ijs, dat je wel eens aan het kozijn of aan de dakgoot ziet hangen
7 Zie je op het postkantoor. Jij staat er vóór en de meneer, die je postzegels verkoopt, zit er áchter
9 Slaapplaats
13 De bovenkant van een huis
14 Hierin wonen duiven
16 Afkorting voor Jacobus
17 Tweede muzieknoot

LETTERSOM

Water + brood = werdarobot

Hier is weer eens zo'n vreemde optelsom. Jullie weten nu wel, dat je deze moet oplossen, door de letters van het eerste en die van het tweede woord zo door elkaar te gooien, dat je twee andere goede woorden krijgt, die samen een derde woord vormen. Probeer het maar eens.

RAADSELS

1. Welke vraag moet je wel met „nee" beantwoorden?
2. Welke twee bloemen horen thuis in een dierentuin?
3. Wat kan een peer veranderen in een wapen?

OPLOSSINGEN
VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Visitekaartje

BAANVEGER

Raadsel

Sap, Kap, Pap, Lap.

Kruiswoordpuzzle

```
  R U P S   K O E K
A   R O L M O P S   O
D O K   A A R   P A P
E L   S P I T S   D E
R I E T   S   T E E N
  F L I K   K I E L
R A S P   S   E D A M
E N   T E N O R   A A
E T S   V O L   D R A
P   A M E R I K A   N
  S P I N   E M M A
```

Omzetraadsel

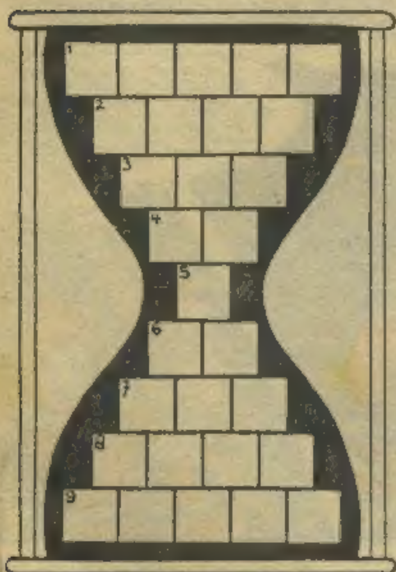
ADEL
MAAL
SPAT
TERP
EEND
ROTS
DOOR
ARTS
MEST

Op de eerste rij lees je van boven naar beneden het woord Amsterdam.

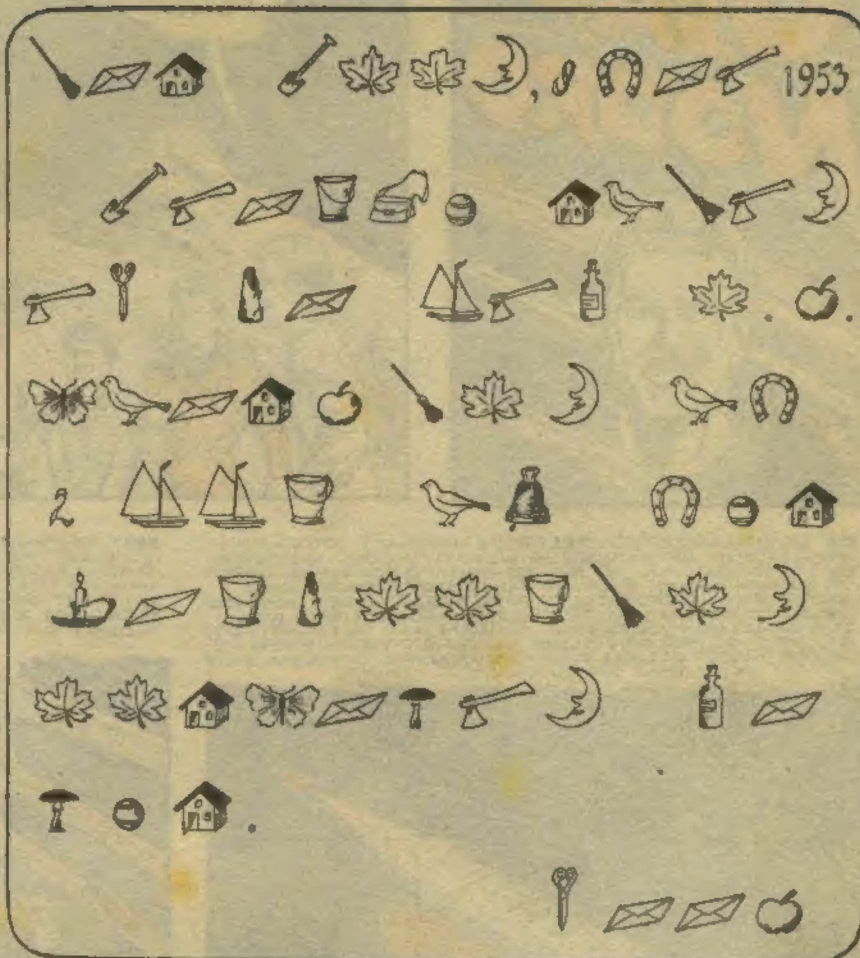
ZANDLOPERPUZZLE

In elk hokje van deze zandloper moet één letter komen te staan. De woorden van de tweede tot en met de vijfde rij bestaan uit alle letters van het voorgaande woord *min* één letter; de woorden na de vijfde rij uit de letters van het voorgaande woord *plus* één letter.

1. Dit doe je op je tandenborstel als je je tanden gaat poetsen
2. Ander woord voor schrede
3. Vruchtennat
4. Kort woordje voor vader
5. De 16e letter van het alphabet
6. Tegenovergestelde van onder
7. Dit maak je van water en zeep om er in te wassen
8. Een lief huisdier
9. Verhoogde rand langs de huizen, waar je veilig kunt lopen.

DE GEHEIMZINNIGE BRIEF

Als jullie jarig zijn, mag je zeker wel een paar vriendjes en vriendinnetjes te spelen vragen? Nu Kees ook. Maar dat is me een grappenmaker! Hij zei niet gewoon: „Komen jullie ook?" maar stuurde heel deftig een uitnodiging. Alleen schreef hij die niet in letters, maar voor elke letter bedacht hij een ander figuurtje. Nu moesten de vrienden dus maar puzzelen om te weten te komen, wat er in de brief stond.

Dat was niet zo heel moeilijk, want zij wisten natuurlijk, dat de aanstaande jarige in dezelfde stad woonde als zij, namelijk in Den Haag. Ze konden ook meteen al zijn naam lezen en verder wisten ze in welke maand Kees jarig was. Maar dat zien wij ook gauw genoeg, want er is maar één maand van drie letters.

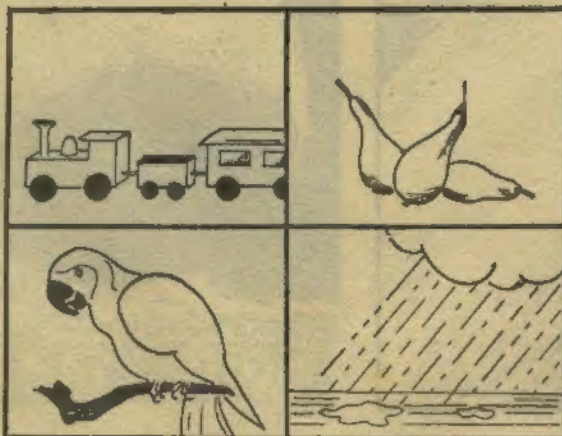
Zo, als we dus alle figuurtjes van plaats en datum (bovenaan) en ondertekening (onderaan) door een letter hebben vervangen, kunnen we ook in de brief al heel wat letters invullen; je begrijpt wel, dat elk zelfde figuurtje steeds ook dezelfde letter voorstelt.

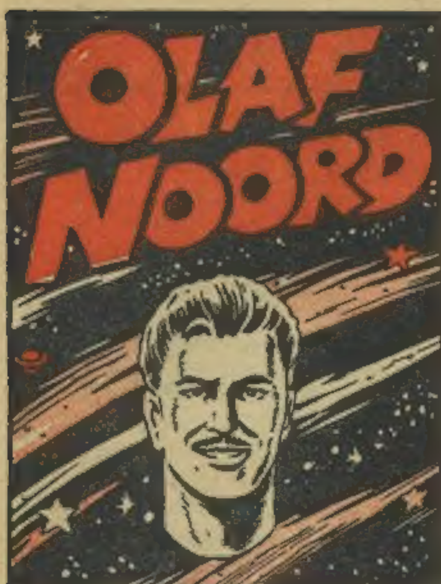
Wie ontcijfert het geheimschrift?

RE-PUZZLE

Zet in plaats van de streepjes de juiste letters. Aan de tekeningen kun je zien welke woorden je moet invullen, maar denk er om, de plaatjes staan door elkaar.

R E – – –
– R E – –
– – R E –
– – – R E

DE UVURAN-EXPEDITIELEDEN HADDEN TIJDENS HUN OPONTHOUD OP SATURNUS HUN TIJD GOED BESTEED. DE MOTOREN VAN DE BEIDE RUIMTESCHEPEN WAREN IN PRIMA STAAT. ER WAS ZUURSTOF GENOEG AAN BOORD. MEN HOEFDE ZELFS IN DE STUURCABINES GEEN GEBRUIK TE MAKEN VAN DE GLAZEN HELMEN. MEN WAS DUS OP ALLES VOORBEREID. RIWAN GAF HET STARTSEIN EN MET SUPERSONISCHE SNELHEID VERHIEVEN DE BEIDE TOESTELLEN ZICH BOVEN DE OPPERVLAKTE VAN SATURNUS...

MET TOPSNELHEID KOERSTEN DE **THULE** EN DE VLIEGENDE SCHOTEL ACHTER DE RAKET DER **DAZMANGS** AAN, DIE ZICH IN DE RICHTING VAN DE MAAN **MIMAS** VOORTSPOEDDE. RIWAN GAF HET BEVEL OM DE **VEILIGHEIDSRUIMTEPAKKEN X7** AAN TE TREKKEN, WANT MEN MOEST OP ALLES VOORBEREID ZIJN...

URENLANG DUURDE DE ACHTERVOLGING. HET WAS AL SPOEDIG DUIDELIJK DAT ONZE VRIENDEN DE RAKET DER DAZMANGS ZOUDEN INHALEN VOORDAT ZIJ DE MAAN BEREIKTEN. HOE ZOU DE REACTIE DER DAZMANGS ZIJN? ZOU ER EEN HEVIGE STRIJD ONTBRANDEN BOVEN MIMAS? WEINIG KONDEN DE EXPEDITIELEDEN VERMOEDEN DAT OOK ARDON EN ROBAN ZICH IN DE RAKET BEVONDEN....